

Sygn. akt **II K 338/12**

( 2 Ds. 332/12 )

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2013 r.

**Sąd Rejonowy w Opolu w II Wydziale Karnym** w składzie:

Przewodniczący SSR Małgorzata Marciniak

Protokolant sekr. sąd. Bożena Dybała

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Opolu Przemysław Grzesiak

po rozpoznaniu w dniach: 6 sierpnia 2012 r., 19 listopada 2012 r., 25 lutego 2013 r., 18 marca 2013 r., 22 kwietnia 2013 r., 20 maja 2013 r., 27 czerwca 2013 r. i 2 września 2013 r. sprawy:

**J. K. (1) (K.), s. R. i J. z domu W., ur. (...) w miejscowości G.**

oskarżonego o to, że:

w okresie od początku marca 2009r. do 29 marca 2009r. i od początku czerwca 2011 r. do 23 grudnia 2011r. w O. przy ul. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją matką J. K. (2), w ten sposób że wszczywał awantury domowe, zakłócał spokój i ciszę nocną groził w/w pozbawieniem zdrowia i życia, wielokrotnie popychał ją na urządzenia domowe, używał wobec niej słów powszechnie używanych za obelżywe, a ponadto 29 marca 2009r. dusząc rękoma za szyję, szarpiąc za ramiona, rzucając na podłogę i kopiąc w/w po całym ciele, spowodował u swojej matki J. K. (2) obrażenia ciała w postaci powierzchniowego otarcia naskórka na twarzy, ranę tłuczoną okolicy łuku brwiowego prawego, podbiegnięć krwawych na przedramionach oraz płatowe otarcia naskórka na przedramieniu, a powyższe obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż dni 7, co stanowi skutek o jakim mowa w art. 157§2kk

**tj. o przestępstwo z art. 207§1kk w zw. z art. 157§2kk przy zast. art. 11§2kk**

I. uznaje oskarżonego **J. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku z tym, że przyjmuje imię pokrzywdzonej J. w miejsce błędnie wpisanego w zarzucie aktu oskarżenia imienia J., tj. występku z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i za to na podstawie 207 § 1 kk przy zast. art. 11 § 3 kk orzeka karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

**II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat,**

III. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 21 marca 2012 r.,

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu,

**V. na podstawie art. 46 § 2 kk zasądza od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej J. K. (3) nawiązkę w kwocie 500 zł,**

**VI. na podstawie §14 ust. 2 pkt 3 i §16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów**

**nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348, z późn. zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ś. z Kancelarii Adwokackiej w O., kwotę 929,88 (dziewięćset dwadzieścia dziewięć 88/100) zł w tym podatek VAT w kwocie 173,88 (sto siedemdziesiąt trzy 88/100) zł, tytułem obrony z urzędu,**

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 338/12

## UZASADNIENIE

***W toku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:***

Od początku marca 2009 r. do dnia 29 marca 2009 r. pokrzywdzona J. K. (3) zamieszkiwała wraz z synem – oskarżonym J. K. (1), w mieszkaniu przy ul. (...) w O.. Stosunki pomiędzy w/w nie układały się poprawnie. Oskarżony bowiem nadużywał alkoholu, wielokrotnie wszczynał awantury, podczas których wyzywał matkę, szarpał, popychał, groził jej.

W dniu 29 marca 2009 r. około godz. 20.00 pokrzywdzona udała się do toalety. Oskarżony chwycił ją rękami za gardło, zaczął dusić. Następnie szarpał ją trzymając za ramiona i uderzył głową o ścianę, rozbijając skroń. Po pewnym czasie pokrzywdzona zdołała się wyrwać i wybiegła do przedpokoju, chcąc uciec z mieszkania. Przy drzwiach wyjściowych oskarżony złapał ją ponownie, zaczął szarpać, przewrócił na podłogę, kopał z całej siły. J. K. (3) krzyczała wzywając pomocy: „ratunku on chce mnie zabić”. Po jakim czasie oskarżony opuścił mieszkanie krzycząc: „żebyś zdechła stara kurwo”. Pokrzywdzona zadzwoniła na policję. Miała całą koszulę nocną we krwi. Pogotowie zabrało ją do szpitala.

### ***Dowód:***

- zeznania J. K. (3) k. 102-103
- zeznania świadka A. K. (1) k. 166-167, 21
- zeznania świadka R. T. k. 177-178, 39
- zeznania świadka R. W. k. 178- 41-42
- zeznania świadka D. K. k. 189, 31-32

W wyniku tego zdarzenia pokrzywdzona J. K. (3) doznała obrażeń ciała w postaci w postaci powierzchniowego otarcia naskórka na twarzy, ranę tłuczoną okolicy łuku brwiowego prawego, podbiegnięć krwawych na przedramionach oraz płatowe otarcia naskórka na przedramieniu, a powyższe obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż dni 7.

### ***Dowód:***

- karta wypisowa z izby przyjęć k. 4
- opinia medyczna k. 33
- historia choroby oddziału ratunkowego k. 111-113

Po tym zdarzeniu oskarżony wyprowadził się z mieszkania pokrzywdzonej. Nie mieszkał z nią aż do początku czerwca 2011 r. Wtedy to pokrzywdzona, po wielokrotnych prośbach i zapewnieniach oskarżonego, iż zmieni swoje postępowanie, zgodziła się syna z powrotem przyjąć do domu. Oskarżony jednak zachowania nie zmienił. Wyzywał

i groził matce pozbawieniem życia i zdrowia. Jednocześnie oskarżony nadużywał alkoholu, popychał pokrzywdzoną na urządzenia domowe, wszczynał awantury, zakłócał spokój i ciszę nocną. Pokrzywdzona wzywała na interwencję funkcjonariuszy Policji. Taka sytuacja trwała do 23 grudnia 2011 r.

**Dowód:**

- zeznania J. K. (3) k. 102-103
- pismo (...) k. 37
- zeznania świadka A. K. (1) k. 166-167, 21
- zeznania świadka R. T. k. 177-178, 39
- zeznania świadka R. W. k. 178- 41-42
- zeznania świadka D. K. k. 189, 31-32

***W toku postępowania przygotowawczego oskarżony J. K. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień.***

W toku postępowania sądowego oskarżony również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu prócz jednej rzeczy, tj. podduszania mamy. W tym dniu – jak wyjaśnił oskarżony – miał zwiady, widział faceta w kapeluszu, w czarnym długim płaszczu, który powiedział, że oskarżonego zabije i zaczął go dusić. Złapał wtedy za gardło matkę. Raczej nie używał w stosunku do niej słów wulgarnych, bo najczęściej kłóci się z bratem. Wódki oskarżony nie pije bo – jak stwierdził - „nie może pozwolić żeby szatan w niego wszedł i nim rządził”. Zdaniem oskarżonego kłótnie to są sprawy intymne i rodzinne.

**Dowód:**

- wyjaśnienia oskarżonego k. 62, 103-104, 165

***Oskarżony J. K. (1) urodził się 16 maja 1959 r. w miejscowości G.. Posiada wykształcenie średnie, jest kawalerem, nie ma dzieci. Jest osobą bezrobotną, nie posiada majątku. Nie był karany sądowo. Został zatrzymany w dniu 21 marca 2012 r. Z opinii sądowo – psychiatrycznej wynika, iż oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Biegli stwierdzili u niego nieprawidłowe cechy osobowości oraz objawy zespołu zależności alkoholowej. Brak podstaw by kwestionować jego poczytalność w odniesieniu do zarzucanego mu czynu, w rozumieniu art. 31 § 1 lub 2 kk.***

**Dowód:**

- ***dane osobowe k. 103, 63***
- protokół zatrzymania osoby k. 60
- dane o karalności k. 64, 170
- dokumentacja medyczna oskarżonego k. 124-136
- opinia sądowo – psychiatryczna k. 141-144

***Wobec powyższego Sąd zważył co następuje:***

Oskarżony J. K. (1) stanął pod zarzutem tego, że w okresie od początku marca 2009r. do 29 marca 2009r. i od początku czerwca 2011 r. do 23 grudnia 2011r. w O. przy ul. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją matką J. K. (2), w ten sposób że wszczywał awantury domowe, zakłócał spokój i ciszę nocną groził w/w pozbawieniem zdrowia i życia, wielokrotnie popychał ją na urządzenia domowe, używał wobec niej słów powszechnie używanych za obelżywe, a ponadto 29 marca 2009r. dusząc rękoma za szyję, szarpiąc za ramiona, rzucając na podłogę i kopiąc w/w po całym ciele, spowodował u swojej matki J. K. (2) obrażenia ciała w postaci powierzchniowego otarcia naskórka na twarzy, ranę tłuczoną okolicy łuku brwiowego prawego, podbiegnięć krwawych na przedramionach oraz płatowe otarcia naskórka na przedramieniu, a powyższe obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż dni 7, co stanowi skutek o jakim mowa w art. 157§2kk, tj. o przestępstwo z art. 207§1kk w zw. z art. 157§2kk przy zast. art. 11§2kk

***Zebrany w sprawie materiał dowodowy dał podstaw do uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd jednak przyjął, iż pokrzywdzona ma na imię J. a nie J., jak zapewne przez omyłkę, wpisano w zarzucie aktu oskarżenia.***

Sąd dał wiarę dowodom tj.: zeznania J. K. (3) k. 102-103, zeznania świadka A. K. (1) k. 166-167, 21, zeznania świadka R. T. k. 177-178, 39, zeznania świadka R. W. k. 178- 41-42, zeznania świadka D. K. k. 189, 31-32, karta wypisowa z izby przyjęć k. 4, opinia medyczna k. 33, historia choroby oddziału ratunkowego k. 111-113, pismo k. 37.

Powyższe dowody są bowiem jasne, logiczne, spójne oraz wzajemnie ze sobą korespondują. Wersja wydarzeń przedstawiona przez pokrzywdzoną znalazła potwierdzenie w dokumentacji medycznej oraz w zeznaniach świadków.

Świadek A. K. (2) widziała pobitą pokrzywdzoną, która miała ślady duszenia, pokrwawione ręce, wołała pomocy. Świadek potwierdziła, iż awantury w mieszkaniu pokrzywdzonej słyszała 2-3 razy w miesiącu, słyszała słowa wulgarne padające wobec matki z ust oskarżonego, który nadużywa alkoholu. Pokrzywdzona żaliła się na syna. k. 166

Kolejna sąsiadka R. T. zeznała m.in., że pani K. przyszła do niej pobita i zakrwawiona, płakała, była roztrzęsiona, powiedziała, że pobił ją syn J.. Sytuację, iż oskarżony był agresywny bił matkę, awanturował się, wyzywał, sytuacje kiedy pokrzywdzona krzyczała „pomocy” zdarzały się więcej razy. k. 178

O nieprzerwanej agresji oskarżonego wobec matki zeznał świadek R. W.. k. 178

Awantury, wzywanie pomocy przez pokrzywdzoną słyszał też świadek D. K.. k. 189

Inne dowody nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, dotyczyły innej sprawy, będącej w toku.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego i uznał je za przyjętą linię obrony. W szczególności w kontekście opinii sądowo- psychiatrycznej, której Sąd również dał wiarę, a z której wynika, iż nie zaszyły przesłanki z art. 31 § 1 lub 2 kk, wyjaśnienia oskarżonego, iż nie robił pokrzywdzonej krzywdy, należało uznać za niewiarygodne, z wyjątkiem tego, iż istotnie dusił on pokrzywdzoną.

***Omawiając stan prawny podnieść należy, że głównym przedmiotem ochrony przestępstwa z art. 207 § 1 kk jest rodzina. Ubocznym przedmiotem ochrony może być życie, zdrowie, nietykalność cielesna, godność.***

Z uwagi na stronę podmiotową jest to przestępstwo umyślne, które może być popełnione jedynie z zamiarem bezpośrednim. Wskazują na to liczne orzeczenia sądowe.

***Stosownie np. do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23.02.1995 r. który pozostaje aktualny również na gruncie obowiązującego kodeksu karnego, przestępstwa z art. 184 § 1 k.k. można dopuścić się tylko z zamiarem bezpośrednim. Znęcanie się bowiem ze swej istoty polega na tym, że sprawca chce zadać pokrzywdzonemu cierpienia fizyczne lub moralne. Dlatego też godzenie się sprawcy na taki charakter zachowania się nie jest wystarczające do przypisania popełnienia występku z art. 184 § 1***

**k.k. (II KRN 6/95). W podobnym duchu wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 28.05.1997 r. (II AKa44/97) oraz Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 03.01.1986 r. (Rw 1180/85).**

Z uwagi na stronę przedmiotową przestępstwa znęcania ważne jest to, że z istoty znęcania wynika przewaga sprawcy nad pokrzywdzonym oraz że nie może być mowy o znęcaniu wzajemnym. Same wyzwiska i naruszenia nietykalności cielesnej nie wyczerpują znamiona przestępstwa z art. 207 § 1 kk.

W wyroku z dnia 06.08.1996 r. Sąd Najwyższy wypowiedział się, że: "Istota przestępstwa określonego w art. 184 § 1 k.k. polega na jakościowo innym zachowaniu się sprawcy, aniżeli na zwyczajnym znieważeniu lub naruszeniu nietykalności osoby pokrzywdzonej".

O uznaniu za „znęcanie się” zachowania sprawiającego ból fizyczny lub "dotkliwie cierpienia moralne ofiary" powinna decydować ocena obiektywna, a nie subiektywne odczucie pokrzywdzonej. Pewne jest to, że za "znęcanie się" w rozumieniu art. 184 § 1 k.k. nie można uznać zachowania się sprawcy, które nie powoduje u ofiary "poważnego bólu fizycznego lub cierpienia moralnego", ani sytuacji, gdy między osobą oskarżoną a pokrzywdzoną dochodzi do wzajemnego "znęcania się".

Kryterium przedmiotowo-podmiotowe zachowania się sprawcy, wyczerpującego znamiona czynu określonego w art. 184 § 1 d.k.k., na pewno nie może ograniczać się do systematyczności lub zwartego czasowo i miejscowo zdarzenia, jeśli nie towarzyszy temu intensywność, dotkliwość i poniżanie w eskalacji ponad miarę oraz cel przewidziany w pojedynczych czynnościach naruszających różne dobra chronione prawem (np. nietykalność ciała, godność osobista, mienie).

Przez "znęcanie się" w rozumieniu art. 184 § 1 d.k.k. należy rozumieć także umyślne zachowanie się sprawcy, które polega na intensywnym i dotkliwym naruszeniu nietykalności fizycznej lub zadawaniu cierpień moralnych osobie pokrzywdzonej w celu jej udręczenia, poniżenia lub dokuczenia albo wyrządzenia jej innej przykrości, bez względu na rodzaj pobudek." (WR 102/96).

***W podobnym duchu jest wyrok z dnia 16.11.1997 r. wydany przez Sąd Apelacyjny w Krakowie podkreślił, że: „Dla przestępczego znęcania się nie jest wystarczające wypowiedzianie słów obelżywych czy ordynarnych, nie wystarcza po temu naruszanie nietykalności cielesnej, ograniczanie swobody osobistej itd. Są sytuacje, w których takie zachowania wynikają z wyzywającego zachowania się rzekomych ofiar; są inne gdy ofiary odpowiadają czynami tego samego rodzaju (art. 181 § 2 kk i art. 182 § 2 kk). Są i takie zaszłości, gdy owe zachowania spełniają znamiona stanu wyższej konieczności, są bowiem dyktowane dążeniem do ocalenia małżeństwa czy dobrem dzieci lub dobrem rzekomej ofiary, bądź jeszcze innymi dobrami ważniejszymi od wątpliwej godności ofiar nagannie się prowadzących. W takich sytuacjach nawet wypełnienie znamion przedmiotowych znęcania może nie wystarczać do przypisania przestępstwa z art. 184 § 1 kk, bowiem brak będzie w nich złego zamiaru sprawcy, dążenia do wyrządzenia niezasłużonej dolegliwości ofierze, krzywdzenia z powodu posiadanej przewagi, zależności itp. W tych sytuacjach słuszne być może bądź to uniewinnienie oskarżonego, bądź stwierdzenie przestępstwa prywatnoskargowego i odstąpienie od wymierzenia kary. (II AKa 198/97, KZS1997/11-12/49).***

Podkreślić należy, iż przedmiotem wykonawczym przestępstwa znęcania się, a więc przedmiotem na którym dokonuje się czynu zabronionego, może być tylko osoba najbliższa, o której mowa w art. 115 § 11 kk. albo inna osoba pozostająca w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy, czy też osoba małoletnia albo osoba nieporadna ze względu na jej stan psychiczny lub fizyczny.

***Przedmiotem przestępstwa z art. 157 kk jest zdrowie. Jest to przestępstwo materialne. Skutkiem stanowiącym znamię przestępstwa z art. 157 k.k. jest "inne" niż w art. 156 § 1 k.k. naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia, trwające dłużej niż siedem dni, czyli do jego znamion***

**należy skutek w postaci spowodowania średniego (§ 1) i lekkiego (§ 2) uszczerbku na zdrowiu. Kategorię "innych" niż w art. 156 § 1 k.k. uszczerbków ciała ustawodawca podzielił na dwie grupy, według kryterium czasu ich trwania - powyżej siedmiu dni (średnie) i poniżej siedmiu dni (lekkie). Osoba ofiary i jej stosunek do sprawcy nie ma znaczenia dla samego bytu przestępstwa z art. 157 kk. Ustawodawca nie uzależnia od istnienia i rodzaju tego stosunku bytu czynu zabronionego ani łagodniejszego lub surowszego potraktowania sprawcy. Jest to przestępstwo powszechne. Przestępstwo z art. 157 § 1 i 2 kk może zostać popełnione umyślnie, w obu postaciach zamiaru. ( zob. Budyn-Kulik Magdalena, Kozłowska-Kalisz Patrycja, Kulik Marek, Mozgawa Marek: Komentarz do art.157 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2010, wyd. III). Ścigane przestępstwa określone w art. 157 § 2 kk odbywa się z oskarżenia prywatnego, chyba że pokrzywdzonym jest osoba najbliższa zamieszkująca wspólnie ze sprawcą, a tak właśnie jest w przedmiotowej sprawie.**

W przedmiotowej sprawie oskarżony J. K. (1) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamion przestępstwa z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

Dokonując subsumpcji stanu faktycznego pod odpowiedni przepis prawa – zdaniem Sądu - oskarżony J. K. (1) w okresie od początku marca 2009 r. do 29 marca 2009r. i od początku czerwca 2011 r. do 23 grudnia 2011r. w O. przy ul. (...) znęcając się psychicznie i fizycznie nad swoją matką J. K. (2), w ten sposób że wszczynał awantury domowe, zakłócał spokój i ciszę nocną groził w/w pozbawieniem zdrowia i życia, wielokrotnie popychał ją na urządzenia domowe, używał wobec niej słów powszechnie używanych za obelżywe, a ponadto 29 marca 2009 r. dusząc rękoma za szyję, szarpiąc za ramiona, rzucając na podłogę i kopiąc w/w po całym ciele, spowodował u swojej matki J. K. (2) obrażenia ciała w postaci powierzchniowego otarcia naskórka na twarzy, ranę tłuczoną okolicy łuku brwiowego prawego, podbiegnięć krwawych na przedramionach oraz płatowe otarcia naskórka na przedramieniu, a powyższe obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż dni 7, co stanowi skutek o jakim mowa w art. 157§2 kk, wyczerpał swoim zachowaniem ustawowe znamiona przestępstwa z art. 207§1kk w zw. z art. 157§2kk przy zast. art. 11§2kk.

Według Sądu okarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim, w celu poniżenia matki, wyrządzenia jej krzywdy, wzbudzenia w niej strachu i obawy o własne życie. Zdarzenie z dnia 29 marca 2009 r. miało charakter szczególnie drastyczny. Jest rzeczą niewyobrażalną, aby syn mógł w tak okrutny sposób potraktować własną matkę. Absolutnie nic takiego zachowania nie usprawiedliwia. Oskarżony nadużywając alkoholu, w okresie kiedy mieszkał razem z matką, wszczynał awantury, groził jej popełnieniem przestępstw, wyzywał, zakłócał spoczynek, popychał, szarpał. Niewątpliwie jako osoba młodsza i sprawniejsza, z premedytacją znęcał się fizycznie i psychicznie nad słabszą, starszą, schorowaną matką, która się go bała. W obawie o własne życie i zdrowie wzywała na pomoc sąsiadów i funkcjonariuszy Policji. Była zastraszana, roztrzęsiona, załamana. Oskarżony nie poprzestawał na wyzwiskach i naruszeniu nietykalności cielesnej. Spowodował też u pokrzywdzonej uszkodzenie ciała. Pobił matkę tak bardzo, iż zakrwawioną pogotowie odwiozło do szpitala.

Sąd uznał oskarżonego J. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku z tym, że przyjął imię pokrzywdzonej J. w miejsce błędnie wpisanego w zarzucie aktu oskarżenia imienia J., tj. występku z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i za to na podstawie 207 § 1 kk przy zast. art. 11 § 3 kk orzekł karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 21 marca 2012 r.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu.

Na podstawie art. 46 § 2 kk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej J. K. (3) nawiązkę w kwocie 500 zł.

Na podstawie §14 ust. 2 pkt 3 i §16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348, z późn. zm.) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ś. z Kancelarii Adwokackiej w O., kwotę 929,88 (dziewięćset dwadzieścia dziewięć 88/100) zł w tym podatek VAT w kwocie 173,88 (sto siedemdziesiąt trzy 88/100) zł, tytułem obrony z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sąd wymierzył karę według swojego uznania, w granicach określonych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd warunkowo zawiesił jej wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby. Orzekł jednak dodatkowe środki karne, które będą stanowiły dodatkową dolegliwość wobec oskarżonego.

Jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę fakt, iż oskarżony nadużywa alkoholu oraz szczególną drastyczność zdarzenia.

Jedyną okolicznością łagodzącą była – zdaniem Sądu – dotychczasowa niekaralność sprawcy.

Instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary weszła na stałe do ustawodawstwa z chwilą, gdy karę przestano ujmować w kategoriach odpłaty za wyrządzone przestępstwem zło, a zaczęto postrzegać jako środek polityki karnej, za pomocą którego można osiągnąć określone cele, w szczególności polegające na zapobiegnięciu popełnienia przestępstwa w przyszłości. Zapobieżenie powrotowi do przestępstwa jest minimalnym zadaniem kary, ale wystarczającym dla oceny, czy można zastosować warunkowe zawieszenie wykonania kary. Zadaniem bardziej ambitnym jest takie oddziaływanie na postawę skazanego aby przyjęte w porządku prawnym normy postępowania uznał za normy, którymi kieruje się we własnym postępowaniu. W ocenie Sądu w odniesieniu do osoby oskarżonego można przyjąć pozytywną prognozę kryminologiczną, które następnie będzie podlegała weryfikacji.

Biorąc pod uwagę społeczną szkodliwość czynu, którego dopuścił się oskarżony Sąd zdecydował o wymierzeniu mu kary najsurowszej rodzajowo, a więc kary pozbawienia wolności, w wymiarze określonym wyżej.

Biorąc pod uwagę jednak fakt, iż oskarżony nie był karany sądownie Sąd uznał, iż zasługuje on na danie mu jeszcze jednej szansy życia na wolności, pod warunkiem poszanowania prawa i porządku prawnego. Jeżeli oczywiście oskarżony z tej szansy nie skorzysta, można będzie rozważyć podjęcie do wykonania kary warunkowo zawieszanej.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak wyżej biorąc pod uwagę, iż oskarżony jest bezrobotny i nie posiada majątku.